

han sig Udseende af at hemmeligholde eventyrlige Rigdomme, ligesom han paastod endnu at være Meddirektør for et engelsk-kinesisk Dampskibsselskab. Iøvrig levede han i en højst beskeden tre Værelses Lejlighed og var yderst nøjeregående med enhver Udgift, der ikke ligefrem bidrog til hans legemlige Velvære. Han ofrede en Del paa sin ydre Person, optog de nye Moder samtidig med de yngste Herrer i Byen, lod daglig Resterne af sit sorte Haar krølle og parfumere hos en Frisør og bar ved festlige Lejligheder et Pragtstykke af en Brystnaal, hvormed han plejede at sige, at han med den „vilde kunne faa en Dronning til at elske ham“. Naar hans Niecer vilde drille ham, paastod de derfor, at den var uægte; og han var engang gaaet bort som en Rasende og havde ikke vist sig der i Huset en hel Uge, fordi ogsaa hans Søster og Svoger havde tilladt sig at betvivle Stenens Renhed.

Nogen blid eller behagelig Person i Omgang var han overhovedet ikke, omend der i Almindelighed var en halvbevidst, humoristisk Overdrivelse ogsaa i hans Forbitrelse. Hans selvtagne Rolle som Bindehund i Søsterens Hjem, hans Glæde ved at fare i Benene paa Folk, naar de af en eller anden Grund mishagede ham, og da særlig paa enhver, som kunde mistænkes for at spekulere i Niecernes Medgift, — alt dette stod i Forbindelse med den fikse Ide hos ham, at han havde en Mission som de unge Pigers Raadgiver og Beskytter. Der var i denne Opgave saa megen Alvor, som der overhovedet var i Manden. Han havde sin egen, hemmelige Tanke med saaledes at ville værne om de efterstræbte unge Piger. Skjult bag alle hans Skryderier laa Erkendelsen af den Skam, han havde kastet over sit ansete Slægtsnavn, og det var for at bøde herpaa, han nu vilde være Søsterdøtrenes Forsyn og gøre sit til, at de ikke valgte iblinde men gjorde et godt og navnlig et fornemt Parti.

Salomons havde i mange Aar ikke haft nogen stor Omgangskres. Byens ortodokse Jøder holdt sig lidt tilbage fra dem paa Grund af deres Irreligiøsitet, den navnlig Fru Lea vedkendte sig med stor Aabenhjertighed. Selv havde de aldrig følt sig stærkt tiltrukket af det københavnske Selskabsliv og havde derfor indskrænket sig til at holde aabent Hus to Gange om Maaneden og iøvrig lade deres Venner vide, at de altid ventedes og til enhver Tid var velkomne.

En Forandring heri skete der imidlertid, da Ivan vendte